

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2017, declarat în propria cauză penală de către inculpatul

Minciuc Constantin XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 28.03.2016 - 29.12.2016;

instanța de apel: 23.02.2017 - 29.09.2017;

instanța de recurs: 13.12.2017 - 31.01.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 28 decembrie 2016, Constantin Minciuc a fost achitat de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate

2. Pentru a se pronunța prin sentință, instanța de fond a stabilit că, de către organul de urmărire penală Constantin Minciuc a fost pus sub învinuire precum că, deținând în baza ordinului IGP mun. Chișinău nr. 382 ef. din 05.06.2015 funcția de inspector inferior ele patrulare al Plutonului Hîncești-Cimișlia-Leova al batalionului III al Brigăzii de Patrulare a INP al IGP al MAI și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) Cod penal, persoană publică investită cu drepturi și obligații în vederea îndeplinirii activităților de interes public, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale adoptată la Roma la 04.11.1950 la care Republica Moldova a aderat la 12.09.1997, alin. (2) art. 24 din Constituția Republicii Moldova, art. 2. 4 alin. (1)-(3), 18 alin. (1) și 28 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 320 din 29.12.2012 privind activitatea poliției și statutul polițistului, art. 3 lit. a), 4, 5, 6, 14, 15,

16 din Legea 218 din 19.10.2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, lit. a), b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.48i din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului a funcției deținute, care îi obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forță fizică, de cât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele non-violente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a comis infracțiunea de tratament inuman și degradant, în următoarele circumstanțe:

Inspectorul de poliție, Constantin Minciuc, în noaptea de 11 spre 12 octombrie 2015, fiind implicat în serviciul de patrulare, conform graficului de dislocare, aproximativ la ora 00.50 în r. Hâncești, str. M. Kogălniceanu, a stopat automobilul de model „Mitsubishi” cu n/î XXXXX la volanul căruia se afla Gheorghe Moisei și fiind suspectat de conducerea automobilului în stare de ebrietate, ultimul l-a urmat, deplasându-se cu automobilul de serviciu la Inspectoratul de poliție Hâncești pentru a fi supus testului alcoolic.

Ajunși în preajma Inspectoratului, Gheorghe Moisei, coborând din automobil a încercat să se eschiveze, moment în care polițistul, Constantin Minciuc, contrar prevederilor stabilite în art. 1, 3 lit. a), 4, 5, 6, 14, 15, 16 din Legea 218 din 19.10.2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, i-a aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite părți ale corpului ultimului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 374- D din 30 noiembrie 2015, vătămări corporale neînsemnate exprimate prin echimoze în jurul ochilor, excoriații a regiunii lombare pe stânga, cotul mâinii stângi, a genunchiului drept, intenționat provocându-i suferințe fizice.

Astfel, potrivit organului de urmărire penală, Constantin Minciuc, fiind persoană publică, acționând cu titlu oficial prin acțiunile sale, i-a provocat în mod intenționat lui Gheorghe Moisei dureri, suferințe fizice, care reprezintă un tratament inuman, adică a comis infracțiunea prevăzută de art. 166¹ alin. (1) Cod penal.

3. Nefiind de acord cu sentința în cauză, procurorul a declarat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa în formă de amendă în mărime de 1 000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții pe un termen de 3 ani.

În motivarea apelului declarat procurorul a indicat că, instanța de fond greșit a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii, ignorând probele acuzării care demonstrează pe deplin vinovăția acestuia și eronat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatului nu au depășit un anumit „prag de severitate”.

Mai mult, procurorul a susținut că instanța de fond nu s-a expus în mod obiectiv asupra faptului că, în urma raportului de expertiză medico-legală pe corpul reclamantului au fost depistate echimoze în jurul ochilor, care nu au survenit în urma căderii, dar este rezultatul unei acțiuni traumatice directe și este în corelație cu circumstanțele descrise în paragraful 187 al Protocolului de la Istanbul

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2017, a fost admis apelul declarat de către procuror, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit de prima instanță prin care inculpatul Constantin Minciuc a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 850 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții publice pe un termen de 3 ani.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a constatat că, instanța de fond a stabilit incorect starea de fapt, care nu corespunde probelor din dosar, fiind apreciate incorect și eronat a dispus achitarea inculpatului Constantin Minciuc de sub învinuirea înaintată de către organul de urmărire penală, și anume de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a constatat că, inculpatul Constantin Minciuc, deținând în baza ordinului IGP mun. Chișinău nr. 382 ef. din 05.06.2015 funcția de inspector inferior ele patrulare al Plutonului Hâncești-Cimișlia-Leova al batalionului III al Brigăzii de Patrulare a INP al IGP al MAI și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) Cod penal al RM, persoană publică investită cu drepturi și obligații în vederea îndeplinirii activităților de interes public, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale adoptată la Roma la 04.11.1950. la care Republica Moldova a aderat la 12.09.1997, alin. (2) art. 24 din Constituția Republicii Moldova, art. 2. 4 alin. (1)-(3), 18 alin. (1) și 28 alin. (1) lit. j) din Legea nr. 320 din 29.12.2012 privind activitatea poliției și statutul polițistului, art. 1, 3 lit. a), 4, 5, 6, 14, 15, 16 din Legea 218 din 19.10.2012 privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc, lit. a), b) pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.48i din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului a funcției deținute, care îi obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, de cât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele non-violente nu asigură

îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a comis infracțiunea de tratament inuman și degradant, în următoarele circumstanțe.

Inspectorul de poliție Constantin Minciuc în noaptea de 11 spre 12 octombrie 2015, fiind implicat în serviciul de patrulare, conform graficului de dislocare, aproximativ la ora 00.50 în r. Hâncești, str. M. Kogălniceanu, a stopat automobilul de model „Mitsubishi” cu n/î XXXXX la volanul căruia se afla Moisei Gheorghe și fiind suspectat de conducerea automobilului în stare de ebrietate, ultimul l-a urmat, deplasându-se cu automobilul de serviciu la Inspectoratul de poliție Hâncești pentru a fi supus testatului alcoolsopic.

Ajunși în preajma Inspectoratului de Poliție Hâncești, Gheorghe Moisei, coborând din automobil a încercat să se eschiveze, moment în care inculpatul, contrar prevederilor stabilite în art. 1, 3 lit. a), 4, 5, 6, 14, 15 din Legea 218 din 19.10.2012, *„privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armelor de foc”*, i-a aplicat multiple lovituri cu mâinile și picioarele peste diferite părți ale corpului ultimului, cauzându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 374-D din 30 noiembrie 2015, vătămări corporale neînsemnate exprimate prin echimoze în jurul ochilor, excoriații a regiunii lombare pe stânga, cotul mâinii stângi, a genunchiului drept, intenționat provocându-i suferințe fizice.

Prin acțiunile sale intenționate, Constantin Minciuc, fiind o persoană publică, acționând cu titlu oficial prin acțiunile sale, a comis infracțiunea prevăzută de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, individualizată prin *„cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice ori psihice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană publică sau de către o persoană care, de facto, exercită atribuțiile unei autorități publice, sau de către orice altă persoană care acționează cu titlu oficial sau cu consimțământul expres ori tacit al unei asemenea persoane”*.

Instanța de apel a menționat că, necătând la faptul că inculpatul Constantin Minciuc nu și-a recunoscut vinovăția, aceasta a fost dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate în instanța de fond și verificate în ședința instanței de apel, și anume, declarațiile părții vătămate, Gheorghe Moisei, declarațiile martorilor Victor Scafaru (f.d. 160-161, vol. I); Ion Mangâr (f.d. 153-159, vol. I); Victor Bogus (f.d. 162-164, vol. I); Elena Bondarev.

Vinovăția inculpatului, suplimentar la declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați, și-a găsit confirmare și prin probele acumulate pe parcursul urmăririi penale și administrate în ședința de judecată a instanței de fond și anume:

- procesul-verbal de verificare a declarațiilor lui Gheorghe Moisei la locul infracțiunii din data de 14 decembrie 2015 și foto-tabelul anexat la acesta conform căruia partea vătămată, Moisei Gheorghe, indică nemijlocit locul unde a fost maltratat de către colaboratorul de poliție, Constantin Minciuc, la 11 spre 12 octombrie 2015 (f.d. 12-13, vol. I);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 374-D din 02 decembrie 2015 (f.d.32-33, vol. I);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 657, din 13 octombrie 2015 (f.d.34-35, vol. I);

- raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr.63 a -2016 din 04 februarie 2016 (f.d.66-68, vol. I);

- extrasul din ordin nr.382 ef din 05 iunie 2015, conform căruia Constantin Minciuc a fost numit inspector inferior patrulare al Plutonului Hîncești, Cimișlia, Leova al Batalionului nr.3 a Brigăzii de patrulare a INP al IGP al MAI (f.d.48, vol. I).

Mai mult, instanța de apel a menționat că, obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute de art. 166¹ Cod penal, are un caracter multiplu: obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la demnitatea persoanei; obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea fizică sau psihică a persoanei, apărute împotriva tratamentului inuman ori degradant. Nu trebuie confundate noțiunile „integritate fizică sau psihică” și „integritate corporală”. Integritatea corporală este lezată ca urmare a producerii leziunilor corporale (fără cauzarea de prejudiciu sănătății), specificate în Partea V, a Regulamentului Ministerului Sănătății al Republicii Moldova nr.99 din 27.06.2003 de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale, în opoziție, integritatea fizică sau psihică este lezată ca urmare a cauzării unei dureri sau a suferinței fizice ori psihice.

Subsecvent, instanța de apel a conchis că, pe parcursul cercetării judecătorești s-a constatat că, inculpatul a acționat direct, încălcând demnitatea părții vătămate, Gheorghe Moisei, indiferent de statutul procesual la acel moment de suspect în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (3) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a menționat că, deși martorii audiați pe parcursul cercetării judecătorești și anume, Ion Mangîr, Victor Scafaru și Victor Bogus, care sunt colaboratori de poliție și colegi de serviciu ai inculpatului, Constantin Minciuc au menționat că după ce pătimitul, Gheorghe Moisei, a încercat să se sustragă când coborau din automobilul de patrulare, în fața Inspectoratului de Poliție, fugind de ei, acesta a căzut jos, deoarece ploua, este de menționat că aceste afirmații sunt contrazise de declarațiile părții vătămate, Gheorghe Moisei, care a confirmat că a fost lovit anume de către inculpat.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 374- D din 02 decembrie 2015, contrazice declarațiile inculpatului, precum că partea vătămată, Moisei Gheorghe, și-ar fi provocat de sine stătător vătămări

corporale, în situația în care expertul a specificat clar că aceste vătămări nu sunt caracteristice situației în care însuși inculpatul și le-ar fi cauzat.

Instanța de apel a menționat că, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 657 din 13 octombrie 2015, urmare a examinării medico-legale a lui Moisei Gheorghe, s-au constatat acuze de dureri în regiunea aplicării leziunilor corporale, dureri de cap, cutia toracică pe stânga, grețuri, amețeli și au fost depistate echimoze în jurul ochilor, excoriații a regiunii lombare pe stânga, genunchiul stâng, care puteau fi provocate de acțiunea traumatică a unor obiecte contondente, ori lovitură de așa obiecte, posibil în circumstanțele indicate și se califică ca vătămări corporale neînsemnate.

Astfel, instanța de apel a conchis că, partea vătămată, Gheorghe Moisei, a menționat că după ce a fugit și a fost reținut de către Ion Mangîr, s-a apropiat inculpatul, Constantin Minciuc, și i-a aplicat mai multe lovituri cu mâinile și picioarele, în timp ce Ion Mangîr îl ținea, iar inculpatul îl numea cu cuvinte necenzurate.

Mai mult, instanța de apel a reținut drept veridice declarațiile martorului, Elena Bondarev, care a susținut că concubinul său, Gheorghe Moisei, a venit în noaptea de 11 spre 12 octombrie 2015, fiind bătut, maioul era rupt și murdar de sânge. La față nu l-a cunoscut, avea echimoze și dureri.

Așadar, instanța de apel a constatat că, și-a găsit confirmare elementul constitutiv indicat și descris mai sus, de altfel fiind adevărat integral cauzarea suferințelor fizice și morale părții vătămate, urmare a tratamentului inuman, la care a recurs inculpatul, deși calitatea de suspect a persoanei în comiterea unei infracțiuni, nu îi acordă colaboratorului de poliție de a recurge la tratament inuman, chiar dacă partea vătămată, Gheorghe Moisei, a încercat să se sustragă de la răspundere.

Totodată, instanța de apel a ținut să remarce că, victima infracțiunii specificate la art.166¹ alin. (1) Cod penal, poate fi nu doar persoana care se află sub arest sau care execută o pedeapsă privativă de libertate, această calitate o poate avea și persoana reținută, percheziționată, adusă forțat, supusă unor măsuri de siguranță, supusă tratamentului psihiatric, supusă acțiunii mijloacelor speciale, or, în alți termeni, se are în vedere orice persoană supusă unor măsuri de constrângere având la bază exercițiul autorității publice.

Cât privește declarațiile inculpatului, Constantin Minciuc cât și ale martorului Ion Mangîr, precum că, inculpatul nu ar fi aplicat forța fizică față de partea vătămată și nu l-ar fi maltratat pe acesta, instanța de apel le-a respins ca fiind neveridice, or, situația în care însuși inculpatul a menționat în ședința instanței de fond că înainte de a-i strânge mâinile lui Gheorghe Moisei la spate, i-a aplicat acestuia o lovitură cu genunchiul în regiunea pieptului, lovitura se numește „Lovitura de șoc”.

Mai mult, martorul, Ion Mangâr, a relatat instanței de judecată că în momentul când a încercat să îl imobilizeze pe Gheorghe Moisei, acesta era așezat în genunchi, fapt confirmat și de martorul Victor Scafaru.

Totodată martorul, Victor Bogus, a menționat că în momentul când a fost adus Gheorghe Moisei, acesta nu avea leziuni corporale, dar a văzut picături de sânge la acesta pe față, totodată ultimul acuza dureri și a mers la Spitalul din r-nul Hîncești, unde a fost examinat de către medic.

Astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, inculpatul a acționat în scop de răzbunare asupra părții vătămate, folosindu-se de faptul că în locul unde a fost reținut Gheorghe Moisei după ce a fugit din față Inspectoratului de Poliție Hîncești, nu erau alte persoane care puteau să vadă toate acțiunile sale ilegale, ca rezultat acesta folosindu-se de funcția deținută, i-a aplicat părții vătămate mai multe lovituri, numindu-l cu cuvinte necenzurate și manifestând o vădită lipsă de respect față partea vătămată, necătând la faptul că acesta era suspectat de comiterea unei infracțiuni, or, faptul dat, precum și acțiunile părții vătămate care a încercat să se sustragă, nu legitimează acțiunile ilegale ale inculpatului.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, pentru a cădea sub incidența art. 166¹ alin. (1) Cod penal, tratamentul aplicat victimei trebuie să depășească un anumit „prag de gravitate”, adică tratamentul inuman ori degradant constituie nu o simplă „brutalitate” (*produsă, de exemplu, atunci când persoana se opune arestării sale*), ci este suficient de gravă.

În acest sens, instanța de apel a conchis că, partea vătămată Gheorghe Moisei, după acest incident acuza dureri în regiunea coastelor, avea excoriații și s-a adresat la medic, fapt confirmat și de către martorul, Elena Bondarev, astfel este cert că acțiunile inculpatului depășesc o simplă brutalitate și constituie un tratament inuman și degradant față de partea vătămată.

Acest fapt este confirmat atât din concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 657 din 13 octombrie 2015, conform căruia urmare a examinării medico-legale a lui Gheorghe Moisei, s-au constatat acuze de dureri în regiunea aplicării leziunilor corporale, dureri de cap, cutia toracică pe stîngă, grețuri, amețeli și au fost depistate echimoze în jurul ochilor, excoriații a regiunii lombare pe stîngă, genunchiul stîng, care puteau fi provocate de acțiunea traumatică a unor obiecte contondente, ori lovitură de așa obiecte, posibil în circumstanțele indicate și se califică ca vătămări corporale neînsemnate, cât și din concluziile raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr.63 a -2016 din 04 februarie 2016, conform cărora lui Gheorghe Moisei i-a fost depistată o traumă psihologică, nu a suportat însă constatările psihologice consemnate cu referință la Moisei Gheorghe sunt în concordanță cu tortura, la care pretinde numitul că a fost supus și ele au apărut drept reacție tipică la stres în cadrul

contextului cultural și social al acestuia. Tabloul clinic psihologic este în concordanță cu alegațiile numitului, acestea nu au temei de a fi considerate dubioase.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, la 12 octombrie 2015, a fost începută urmărirea penală conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, pentru faptul că la 12 octombrie 2015, ora 01:30, în r-nul Hîncești, str. M. Moraru, în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, inspectorul inferior de patrulare al INP IGP MAI, Constantin Minciuc, în timpul documentării conducătorului, Gheorghe Moisei, care era suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, ultimul aplicând violența fizică, 1-a lovit în regiunea capului amenințându-l cu moartea și numindu-l cu cuvinte necenzurate pe inspectorul, Constantin Minciuc, i-a deteriorat uniforma de serviciu.

În acest sens, instanța de apel a statuat că, acțiunile lui Gheorghe Moisei au fost investigate, fiind încadrate sub aspect penal, astfel că inculpatul, Constantin Minciuc, urma să se marginalizeze în acțiunile sale de colaborator de poliție la reținerea lui Gheorghe Moisei, fără aplicarea loviturilor și înjosirea onoarei și demnității, adică fără a admite tratamentul inuman în adresa ultimului.

Totodată, instanța de apel a menționat că, în astfel de cazuri este esențial ca făptuitorul să nu urmărească scopul de a obține de la persoana supusă efectiv tratamentului inuman sau degradant sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a exercita presiune asupra ei sau asupra unei terțe persoane și să nu fie ghidat de un motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea.

Instanța de apel a conchis că, acțiunile lui Constantin Minciuc s-au desfășurat cu scopul de a pedepsi partea vătămată, Gheorghe Moisei, pentru faptul că i-a fost deteriorată uniforma de serviciu, de faptul că în timpul reținerii lui Gheorghe Moisei a căzut jos în noroi, astfel instanța de apel consideră că acțiunile inculpatului au avut singurul scop de umilire a pătimitorului pentru pretinsa încălcare a onoarei și demnității sale.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, subiectul infracțiunii prevăzute la art. 166¹ alin. (1) Cod penal, este persoana fizică responsabilă care la momentul comiterii faptei a atins vârsta de 16 ani, mai mult, subiectul infracțiunii în cauză trebuie să aibă una din următoarele calități speciale: 1) persoana publică; 2) persoana care, de facto, exercită atribuțiile unei autorități publice; 3) oricare altă persoană care acționează cu titlu oficial; 4) oricare altă persoană care acționează cu consimțământul expres sau tacit al unei persoane care acționează cu titlu oficial.

În acest context, instanța de apel a indicat că, inculpatul la momentul comiterii faptei infracționale avea calitatea specială prevăzută de art. 166¹ Cod penal și anume,

de persoană cu funcție de răspundere, or, conform extrasului din ordinul nr.382 ef din 05 iunie 2015, Constantin Minciuc a fost numit inspector inferior de patrulare al Plutonului Hâncești, Cimișlia, Leova al Batalionului nr.3 a Brigăzii de patrulare a INP al IGP al MAI (f.d.48, vol. I).

Cu referire la stabilirea pedepsei penale aplicate inculpatului, instanța de apel a ținut cont de faptul că, inculpatul a comis o infracțiune gravă, are antecedente penale, anterior condamnat, nu și-a recunoscut vina, nu figurează la evidența medicului narcolog și psihiatru, este căsătorit și are la întreținere un copil minor, circumstanțe, care conduc la concluzia privind aplicarea față de inculpat a unei sancțiuni penale pecuniare.

În același context instanța de apel a menționat că, Constantin Minciuc a fost anterior condamnat prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, menținută fără modificări prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din p 15 martie 2017, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 250 unități convenționale, echivalentul a 5 000 lei, pedeapsă care la momentul emiterii deciziei în prezenta cauză penală a fost executată, careva temeieri pentru a aplica cerințele art. 85 alin. (1) Cod penal, lipsesc.

Instanța de apel nu reținut circumstanțe atenuante sau agravante potrivit art. 76, 77 din Codul penal.

Astfel, apreciind totalitatea împrejurărilor de ordin obiectiv și subiectiv, instanța de apel a ajuns la concluzia că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în respectiva cauză penală în privința inculpatului, Constantin Minciuc poate fi atinsă prin aplicarea pedepsei penale neprivative de libertate.

Conform sancțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, persoana care se face vinovată de comiterea infracțiunii respective se pedepsește cu închisoare de la 2 la 6 ani sau cu amendă în mărime de la 800 la 1000 de unități convenționale, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 3 la 5 ani.

Astfel, instanța de apel a statuat că, inculpatului urmează a-i fi aplicată sancțiunea penală în formă de amendă penală în mărime de 850 unități convenționale, având în vedere conglomeratul de circumstanțe constatate în cauza penală, aceasta fiind corespunzătoare faptei comise, dar și având în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea deciziei cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, inculpatul susține că instanța de apel eronat a emis o hotărâre prin care inculpatul se face vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, or, probele administrate în respectiva cauză penală nu demonstrează vinovăția acestuia.

Mai mult, inculpatul susține că instanța de apel l-a condamnat doar în baza declarațiilor părții vătămate care sunt contradictorii declarațiilor martorilor Victor Scafaru, Ion Mangâr, Victor Bogus.

Totodată, recurentul susține că, instanța de apel a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care a fost pus sub învinuire.

De asemenea, recurentul menționează că, instanța de apel eronat a luat în calcul declarațiile martorului Elena Bondarev, deoarece conform răspunsului la interpelarea avocatului apărării parvenit de la SRL „Taxi-Auto”, ultima la 11.10.2015 spre 12.10.2015, începând cu ora 20:00 până la 08:00, se afla la serviciu.

Recurentul susține că și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu și nu se face vinovat de cele imputate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care se solicită declararea inadmisibilității recursului, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal constată că, din textul recursului reiese că recurentul și-a întemeiat recursul pe temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (pct. 5. din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4.1. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă

conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

Soluția instanței de apel privind condamnarea inculpatului, coroborează și cu următoarele împrejurări.

Potrivit art. 3 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 10 alin. (3), (3¹), art. 11 alin. (9) Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

În timpul desfășurării procesului penal, nimeni nu poate fi maltratat fizic sau psihic și sunt interzise orice acțiuni și metode care creează pericol pentru viața și sănătatea omului.

Persoana reținută nu poate fi supusă violenței, amenințărilor sau unor metode care ar afecta capacitatea ei de a lua decizii și de a-și exprima opiniile.

Sarcina probațiunii neaplicării torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante îi revine autorității în a cărei custodie se află persoana privată de libertate, plasată la dispoziția unui organ de stat sau la indicația acestuia, sau cu acordul ori consimțământul său tacit.

Aceste prevederi legale au fost ignorate de către instanța de fond care l-a achitat pe inculpat de învinuirea de comiterea a infracțiunii de tortură indicând că, în acțiunile ultimului nu au fost întrunite elementele constitutive ale infracțiunii imputate, or, inculpatul nu neagă că la data, timpul și în locul indicat în rechizitoriu l-a stopat pe Gheorghe Moisei și în scopul examinării alcooloscopice a ultimului, acesta l-a transportat la Inspectoratul de poliție din Hîncești, unde partea vătămată încercând să se sustragă a fost reținut de către inculpat.

Ulterior, potrivit *declarațiilor părții vătămate, declarațiile martorilor Victor Scafaru, Ion Mangîr, Victor Bogus, Elena Bondarev, procesul-verbal de verificare a declarațiilor lui Gheorghe Moisei la locul infracțiunii din data de 14 decembrie 2015 și foto-tabelul anexat la acesta conform căruia partea vătămată, Moisei Gheorghe, indică nemijlocit locul unde a fost maltratat de către colaboratorul de poliție, Constantin Minciuc, la 11 spre 12 octombrie 2015, raportul de expertiză medico-legală nr. 374-D din 02 decembrie 2015, raportul de expertiză medico-legală nr. 657, din 13 octombrie 2015, raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr.63 a -2016 din 04 februarie 2016, s-a constatat că lui Gheorghe Moisei i-au fost cauzate vătămări corporale neînsemnate exprimate prin echimoze în jurul ochilor, excoriații a regiunii lombare pe stînga, cotul mâinii stîngi, a genunchiului drept, traumă psihologică nu a suportat, însă constatările psihologice consemnate cu referința la Moisei Gheorghe sunt în concordanță cu pretinsa tortură, la care pretinde că a fost supus și ele au apărut drept reacție tipică la stres în cadrul contextului cultural și social al acestuia.*

În pct. 68 din hotărârea Levința c. Moldovei din 16 decembrie 2008, Curtea de la Strasbourg a reiterat că „atunci când unei persoane îi sunt cauzate leziuni, în timp ce ea se

află în detenție sau sub un alt control al poliției, orice astfel de leziune va crea o puternică prezumție că acea persoană a fost supusă maltratării”.

Critica adusă de recurent referitor la procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt, care a fost efectuată de instanța inferioară și careva îndoieli privind corectitudinea aprecierii lor nu sunt, instanța de apel, pe deplin le-a examinat, apreciind toate probele din dosar în ansamblu și, conform art. 414 alin. (2), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală s-a pronunțat detaliat asupra motivelor admiterii apelului declarat.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de autorul recursului nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

Colegiul penal menționează că, la etapa recursului ordinar instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-au aplicat corect normele de drept la faptele constatate de instanța de fond și, după caz, de instanța de apel.

Potrivit jurisprudenței Curții de la Strasbourg, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanța de apel, or, în cazul în care instanța și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Totodată, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹, 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Subsidiar celor enunțate, Colegiul penal respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, instanța de apel eronat a pus la baza condamnării acestuia declarațiile martorului Elena Bondarev, or, inculpatul nu a fost condamnat doar în baza

declarațiile acestui martor, mai mult, acestea nu sunt contradictorii cumulului de probe administrat în respectiva cauză penală care demonstrează nemijlocit vinovăția lui Constantin Minciuc în comiterea infracțiunii de tortură.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2017, în propria cauză penală de către inculpatul *Minciuc Constantin XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțarea integrală la **28 februarie 2018**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan